

R. Cihart:

Jeníčkova Lhota.

Nástin historický.

Původ a stáří Jeníčkovy Lhoty objasněny jsou již jejím jménem. Lhotami nazývány byly vesnice ve 13. a 14. věku u nás hromadně zakládané kolonisty různého původu na rozdíl od starších osad, osídlených jediným rodem. Ke jménu, odvozenému od slova „lhóta“ (lhůta, doba, po kterou nové vesnice osvobozeny byly od poplatků), přidáváno obyčejně příjímí, jež se měnilo, zvláště bylo-li odvozeno od jména rychtáře nebo prvního hospodáře ve vsi. Také naše Lhota změnila několikrát svoje jméno: nazývala se Lhotou Přílmou¹⁾, Lhotou Pněví nebo Pňovou, později Lhotou Purkartovou a od 17. věku jménem nynějším²⁾.

Ve 14. století bylo patrně ve vsi několik vladyckých statečků. Tak roku 1380, kdy Jindřich z Radostovic se svým bratrem kupoval od Sezimy mladšího z Ústí tvrz Hobzí, připomíná se mezi ručiteli Přibík Lysec z Pněvé Lhoty. Skoro současně připomíná se Mikšík z Pněvé Lhoty, který r. 1390 nazývá se Mikulášem z Mečkova a s bratry svými Pešíkem z Úzdičova³⁾ a Řehořem z Pasovar pojistil si zboží své s Veclinem z Cipína⁴⁾. R. 1389, jsa purkrabím na Vildštejně, prohlásil, že k lánu v Kališti, který od Bedřicha

¹⁾ Pramenné doklady uvádí Urbánek, Věk Poděbradský II, 1918, 243 a 70. Vztahují je na našeho M. Zikmunda jednak s ohledem na zprávu v pozn. další, jednak proto, že v té době najdeme jen ještě dva M. Zikmundy, z Prahy, promovaného 1398 a působícího aspoň ještě 1410, a z Ronova, jenž se mihne v děkanské knize pouze při promoci 1405 (Mon. Univ. Prag. I, 330, 409, 384). I jest málo pravděpodobno, že se tu myslí jeden z nich.

²⁾ V listině, na niž upozornil Novotný, Hus I, 1919, 240 a která je otištěna na uv. m. str. 4, vzpomíná se 1477 toho, jak kněz Jan z Bystřice na Mor. přijat na praž. universitu sub rev. M. Sig. de Jistebnic a tu potom dosáhl hodnosti bakaláře. Druhou tuto událost možno datovat podle téže knihy děkanské (II, 46) na 27. červen 1452, čímž pro prvou dostaneme odhadem asi r. 1450. Drobnou vzpomínkou na svědectví M. Zikmunda o skonu muže, jenž prý zfalšoval oxfordské svědectví o Viklefovi, má ještě Stan. z Velvar (Höfler, Geschichtschreiber III, 180).

³⁾ Ottův Slov. nauč. XV., 994.

⁴⁾ R. 1669 slove Lhota Purkartova, „kteráž se Jeníčková Lhota jmenuje“ (zápis v deskách zem. 318, A 1). Nové jméno jest od seitského rodu Jeníčků, nikoli od Jeníků z Bratřic, jak uvádí Körbrovo „Král. české“ II., 44.

³⁾ Nynější Úzdičov.

⁴⁾ Pangerl, Urk. B. Hohenfurt 208.

z Němci přijal v desky zemské a Petrovi Višňovi z Větřní propustil, nemá žádného práva. R. 1402 (dle Sedláčka již r. 1392) byl již mrtev. Potomstvem jeho byl rod Štítných ze Štítného, nosící erb jeho, dvě husích hrdel, buď na štítě aneb za klenot⁵⁾).

Třetí vladyka, jenž odtud se psal, jest Jan Kolúch z Pňové Lhoty. Jmenuje se v prosinci 1401 jako držitel dvou selských statků v Pněví Lhotě, z nichž vycházelo ročně 1 kopa 40 gr. činže; na činži této zajišťuje manželce své Příbě dalších 15 kop věna⁶⁾).

Jméno Kolúchovo vyskytuje se často ve spojení s dobrodružnou společností ztracenců, „lapek“, vyloučených z počestné společnosti lidské, o nichž mluví popravčí knihy rožmberské a jihlavské. Naše doba hledí ovšem jiným zrakem na tato tovaryšstva, mezi nimiž byli i drobní odpovědníci, kteří marně legální cestou domáhali se pro sebe spravedlnosti a proto vymáhali si jí sami, jak dovedli. Pohnuté životní osudy, dobrodružná povaha, vladycká bída a jiné motivy sehnaly do jednotné organizace velmi pestrá společnost, od sprostých pobertů až k šlechticům, dbalým své rytířské cti. V ní, jak známo, záhy objevuje se i jméno Jana Žižky z Trocnova vedle jmen jiných vladyk jihočeských. V čele jednoho takového sdružení byl Matěj vůdce, v čele druhého, ideově i organizačně s oním souvisejícího, Janek Kolúch. O tomto dovídáme se zejména, že r. 1408 strojil se se Žižkou, Matějem a jinými soudruhy ku pokusu o zlezení královského hradu Husí a násl. roku podle úmluvy s panem Alšíkem Bítovským strojil se Kolúch se Žižkou na Nový Hrad a také chtěli dotčenému pánu zraditi Třeboně. Tak vyznali na mučení lapkové, již padli do rukou panských. Od nich také dovídáme se, že Kolúch se Žižkou měli v úmyslu spáliti Týn. Jednalo se i o vydání Lomnice panu Alšíkovi za pomoci Žižkovy a Kolúchovy, kteří mívali svůj „stav“ nedaleko odtud pod kleteckým mostem „v třetím mlýně, jakož leží nad brodem, přesněžto k Valu jedú“.

Konec těchto tovaryštev byl žalostný. Zoufalý jejich zápas s převahou odpůrců nemohl jinak skončiti, než postupným zdoláváním, třeba smrt každého jedince, který padl v ruce nepřátel, byla vášnivě mstěna — a konečně došlo i na vůdce. Na popravišti zahynul Matěj vůdce, ve Stráži byl oběšen Janek Kolúch⁷⁾).

V té době část Lhoty byla již v držení bratří Víty ze Rzavého a Mikeše z Vražného, kteří r. 1407 postoupili platu tři kop grošů praž. na Šebkovi, Maříkovi a „na tom, jenž slove Kotčí“ a Víta sám ještě 20 gr. platu ve vsi Lhotě kostelu v Chotovinách, „aby farář nynější i budoucí věčně choval a držel druhého kněze střídníka“⁸⁾). Od Vitů ze Rzavého připojena byla tato část vsi k Chotovinám⁹⁾).

⁵⁾ Sedláček, Českomor. heraldika II., 63. A. P. Šlechta, Rodopisné rozhledy II., sv. II., 352 odvozuje příjmi Mikulášovo od Lhotky u Besednice. Srv. Jihočes. sborník historický I., 33. — Ottův Slov. Nauč. XXIV, 801 (A. Sedláček) podává o něm tyto zprávy: Mikšik z Pňové Lhoty prodal 1380 statek v Kališti u Č. Krumlova, 1389 byl purkrabím na Vidšteině, 1390 píše se z Mečikova, 1381 obdržel s Domoslavem ze Studené zápis na ves Lideřovice na Moravě. † před 1392 zůstaviv vdovu Zdenu a syna Jana, jenž se počal psáti ze Štítného a byl předkem rodu Št. ze Št.

⁶⁾ Pozůstatky desk zem. II., 11.

⁷⁾ Popravčí kniha pánů z Rožmberka. Millauer, Abhandlungen, 32. (Coluth tam uvedený jest Kolúch). Použito příslušné literatury doby Žižkovy (zejména Tomka, Pekaře a Urbánka).

⁸⁾ Jihoč. sb. hist. I., 29

⁹⁾ R. 1669 náležela k Chotovinám toliko krčma.

Z vladyk lhotských jmenuje se v jednom svědectví z r. 1436 Albrecht ze Pňovy Lhoty, tehda již nebožtík¹⁰⁾.

R. 1441 držel část vsi Purkart z Petrovic, po němž dlouho potom nazývala se Lhotou Purkartovou, ale ještě tu byl jiný popl. dvůr, který po smrti Přibíka z Borotína povolán byl jako odúmrtí a král daroval jej Vítovi a Mikuláši i jiným bratřím seděním na Moravči. Proti tomu vystoupila se svými nároky na dědictví Věta z Prčice, sestra řečeného Přibíka z Borotína a také Dobruš ze Sudoměric bránil zboží toho proti právu královskému, hodlaje to prokázati příbuzenstvím a také tím, že splatil věno manželce Přibíkově. Při stání Dobruš jediný se objevil, ale soud zemský nezasedav, odročil jemu i Větě termin na suché dny svatodušní po sv. Jeronymu, tenkráté že budou práva propuštěna. Dobruš a Petr bratři a Věta a Markéta (sestra?) přišli na soud zemský v sobotu o suchých dnech postních 1453 a vyznali, že ač práva nejdou, však vždy připovídají se s odporem svým prokázati chtějí právo své lepší než císařova milost, aniž kdo jiný po své výsluze. Úředníci královští dali nový termin, až budou práva propuštěna, což se stalo v sobotu před Očišťováním Panny Marie 1454. Tehdy Petr jménem svým i svých bratří a sester obhajoval zboží to, ale zdá se, že se špatným výsledkem, poněvadž opět jako odúmrtí v sobotu před nedělí Judica 1454 bylo v Miličíně povoláno, ježto první povolací listina se nevrátila. Nato vystoupil jménem svým i jménem bratra Jana jmenovaný již Purkart z Petrovic na Pňové Lhotě s nároky na provolaná zboží s platy a rybníky v Záhořici¹¹⁾ a Pňové Lhotě, vždy po popl. dvoru, který ve Lhotě patřil Mikšíkovi řečenému Paldík a v Záhořici Václavu, synu Mikšíkovu, tvrdě, že on a bratr jeho mají lepší práva než král a že to dokáží deskami zemskými. Také Dobruš a Petr bratři z Tábora (totiž ze Sudoměric, ale v Táboře žijící) a Věta a Markéta vlastníci ohrazují se proti novému povolání a hájí tak jako dříve tvrdíce, že jim jmění bylo přifčeno a skutečně ho na soudu zemském v pátek na den sv. Benedikta 1460 dosáhli, poněvadž žádná ze stran na soud nepřišla¹²⁾.

V 16. stol. byla vesnice rozdělena mezi několik držitelů. Dvě poloulání, jež dle dvorských desk připadla na krále (r. 1489), byla jim darována Janovi krejčímu z Tábora. To jsou snad ony dva dvory pusté v Pněvě Lhotě, jež po manželu svém Bartoloměji z Tábora jinak Bartoši kamnáři dědila vdova Kateřina z Trkova a r. 1537 postoupila Matěji Kučerovi z Trkova a manželce jeho Alžbětě. Po smrti Alžbětině r. 1537 zůstal jeden člověk ve Lhotě, kterouž pozůstalost ujal podkomoří k ruce J. M. císařské.

Jiná část vsi příslušela ke zboží hradu Borotína. Když r. 1517 dělily se dědičky jeho o zboží zděděné, dostala Alžběta mladší Malovka z Pacova mimo jiné též Pňovou Lhotu, co tu k Borotínu náleželo. Část tato náležela potom Prokopu Hýlovcovi z Polkovic, který oznámil držení její r. 1545 u desk zemských, a držena potom ke statku Měšicům mimo díl, který již Prokop sám odprodal r. 1548 Janu Hochovi ze Stoklasné Lhoty za 15 kop gr. č.

10) Sedláček, Hrady IV., 329.

11) Záhoříčko u Sudoměric.

12) Desky dvor. XV., kniha svol. III., 170a. — Vzhledem k tomu, že v naší Lhotě měl statek Přibík z Borotína, není vyloučeno, že po ní psal se též Petřík ze Lhoty a z Borotína, jenž 1445, 12. list. vyznal před úředníky pražskými, že všecko své právo, které měl na dědictví v Ješeticích, totiž dva díly popluží s polmi, lukami, lesy, rybníky a se vším svobodeastvím, nic sobě na těch dvou dílech nezanechav, prodal Petrušii z Ješetic, dceři neb. Linharta a jejím potomkům za 12 kop hotové zaplacených a tak jí to své dědictví postoupil. (Pozúst. desk. zem. II., 203.)

Po válce třicetileté (1654) byl na této části jeden grunt osedlý, druhý po válce nově osazený a jeden chalupník (čtvrťinář).

V době následující byl stav na díle měšickém tento:

R. 1674			R. 1713																		
Osedlý	Pozemků		Osedlý	polí špatných		ladem		zahrad (věřt.)		pustých		lučního		koní	volů	krav	jalovic	ovec	sviň	koz	rybníků (nářady v kop.)
	strychů	věřt.		str.	věřt.	str.	věřt.	str.	věřt.	str.	věřt.	sena	otavy								
Jan Šmejkal	26	2 ^{1/2}	Jakub Šmejkal	21	1 ^{1/2}	1	1	2	3	2	5 ^{1/2}	1 ^{3/4}	2	2	2	1	—	1	—	—	
Mart. Voráček	47	2	Václav Voráček	34	2	3	1	3	9	—	6 ^{3/4}	2 ^{1/2}	2	2	2	2	8	1	—	1 ^{1/2}	
Jak. Chalupník	8	1 ^{1/2}	Mat. Krajan	7	3 ^{1/2}	—	—	2	—	—	1	—	—	—	1	1	—	—	—	—	

Dle výkazu z r. 1777 měl statek měšický ve vsi 2 chalupy, totiž č. 18 Šimona Křemena a č. 22 Vojtěcha Švejdy (1810 Martina Švejdy). Oba platili r. 1773 po 9 zl. 47 kr. 4^{7/8} den. daní a byli povinni třídní pěší robotou celoročně. Dle jiného výkazu z r. 1752 činila roční povinnost obou chalupníků 208 dní pěší roboty.

Při statku měšickém zůstala tato část Lhoty až do zrušení poddanství, zaujímajíc naposledy (1837) pět domů, mezi nimi dvorec čp. 15 (nyní Boh. Zavadila).

Jinou část vsi — 1 osedlého — držela v 16. století obec Tábořská. V urbáři z polovice 16. stol. jmenuje se ve Lhotě Purkartově osedlý Matěj Dědina, který odváděl městu 20 gr. pololetního úroku a dvě slepice. Obec tábořská vyzdvihla na usedlosti jeho novou krčmu, ač ve vsi již byla krčma poplatná ke statku záhořskému. Proto Zikmund, Jan a Jindřich bratři Lapáčekové vyzvali obec k zastavení krčmy a když zákrok jejich neměl úspěchu, pohnali r. 1534 obec ze 20 hřiven stříbra pokuty uložené podle zřízení zemského¹³⁾. Když r. 1547 Tábořští byli mezi těmi, kdo vypověděli poslušnost králi Ferdinandovi, propadli své statky a mezi nimi i to, co měli ve Lhotě Purkartově. Z konfiskace této koupil r. 1548, 20. listopadu Jan Lapáček ze Rzávého dva kmecl dvory ve Lhotě a rovněž dva dvory v Údičově za 105 kop 30 gr., načež tento díl spojil se statkem záhořským a s ním dostal se k panství chotovskému.

Po válce třicetileté (1654) náležel k Chotovinám toliko pustý grunt Jeníčkovský,¹⁴⁾ při němž bylo 15 strychů polí ladem ležících. Dle fáse z r. 1749 byli na díle chotovském dva sedláci, již robotovali 3 dny v týdnu s potahy volskými a jedna chalupa, povinná třídní robotou pěší (nynější č. pop. 4, 5, 9). Mimo to byla tu jedna chalupa robotná k faře v Chotovinách. Ve fási z r. 1718 se praví, že „chalupník jest povinen při kostele chotovinském, když potřeba jest, robotovati, jestli ale nic, tedy faráři do týhodne dva dny, avšak stravu

¹³⁾ Pozúst. desk zem. I., 253.

¹⁴⁾ Na něm připomíná se r. 1676 Jan a r. 1728 Václav Jeníček. Tento měl 35 str. polí špatné jakosti, 6 str. porostlin a lučního na 2 vozy sena a 1 vůz otavy. Dříve bylo na tomto grantu 17 str. špatných, 14 str. ladem ležících, 14 str. porostlin a luk na 2 vozy sena.

Přehled poddaných statku Jeníčkovy Lhoty.

R. 1676	užívá	R. 1713*)					R. 1728**)															
		Osedlý		polí		ladem		porost.		lučního vozů		Osedlý										
Grunt		str.	věrt.	str.	věrt.	str.	věrt.	str.	věrt.	sena	otavy	dobrých str.	věrt.	střed. str.	špat. str.	věrt.	porost. str.	věrt.	lučního str.	vozů věrt.		
Zahrádkovský	6 str. porost.	Jan Troják	9	2	—	—	1	1 ¹ / ₂	1	1 ¹ / ₄	1 ¹ / ₄	Martin Troják	5	2	6	1 ¹ / ₂	—	2 ¹ / ₂	1	—	1 ⁸ / ₄	1 ¹ / ₂
Dorota Adámková	6 str. špal.	Mat. Tetlaur	10	—	—	—	2	1	1 ¹ / ₄	1 ¹ / ₄	Mat. Těfour	7	2	12	—	6	2	4	—	3	1	
Bártovský	3 str. porost.	Pavel Linhart	7	1	1	—	2	1	1 ¹ / ₄	1 ¹ / ₄	1 ¹ / ₄	Pavel Linhart	1	1	5	2 ¹ / ₂	4	1 ¹ / ₂	—	2	1 ³ / ₄	1 ¹ / ₂
Markovský	6 str. porost.											Mat. Volf	—	3	3	—	1	—	—	1 ¹ / ₄	—	
Prokopovský		Jakub Zachariáš	7	1	—	—	—	—	—	4 ¹ / ₄	1 ¹ / ₄	Tom. Zachariáš***)	—	—	—	3 ¹ / ₂	1	—	—	—	—	
Václav Valeska	24 str.	Bart. Pařízek	8	1	—	—	—	—	—	1	1 ¹ / ₄	Jan Novák	8	1	12	—	2	—	3	2	2	1 ¹ / ₂
		Mat. Volf	9	—	—	—	1	1	—	—	2 ¹ / ₄	1 ¹ / ₄	Mat. Volf	2	3 ¹ / ₂	5	3 ¹ / ₂	2	3	—	2 ¹ / ₄	—
													Mat. Koukal	4	1	5	1	—	—	—	—	1 ¹ / ₂
		Jiří Joki	2	—	—	—	—	—	—	—	—	Jiří Joki	2	—	6	1 ¹ / ₂	—	—	1	1	2	1 ¹ / ₂
		Vojtěch Volf***)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	Vojtěch Volf***)	—	—	—	—	2	2	—	—	—	—
		Obec	—	—	—	—	—	—	—	—	—	Obec	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—

*) Ve vsi je šenkýř s ročním výdělkem 18 zl., kovář se 12 zl., řezník s 10 zl., šalfář užívá 8 str. 2 věrt. polí, obecní pastýř louku na fúru sena.

***) Ve vsi jest kovář v čís. 3 s výdělkem 35 zl., kolomazník v čís. 5 s výdělkem 6 zl. a tesal v čís. 11 s výdělkem 25 zl. V celé vsi chován jediný kůň (v č. 5), 11 volů, 12 krav, 6 jalovic, 8 ovcí a 8 kusů vepřového dobytka.

****) Od panského necháno k užívání.

mu dáti musí a toto se zachovalo od léta 1716". Jest to, tuším, dnešní čp. 25 „u Zádušníků“¹⁵⁾. Fara chotovská měla ve vsi obvyklé dávky z krav po 18 gr. ročně, na př. r. 1668 na pusté chalupě Hoznourově z 1 krávy a z druhé na pustém gruntě Jana Charváta jinak Vrabce, který odehnal s sebou, což lidé dosvědčují, 1 krávu na Odlochovice. —

Ostatek vsi (8 osedlých) tvořil od počátku 17. stol. samostatný statek, jež držel Adam Österský ze Sulevic a po něm syn Albrecht. Z té příčiny vzniklo tu panské sídlo neb zámeček (ve dvoře), který se v 17. věku i tvrzí nazývá.

Albrecht Kaplíř pro své provinění proti rodu Habsburskému za vpádu Sasů do Čech (1631) odsouzen byl 16. ledna 1634 všeho jmění a statek jeho Lhota Jeničkova, tvrz a ves se dvorem poplužním od Albrechta z Valdšteina v pokutě ujatý skrze hraběte Michnu z Vacínova již r. 1632 postoupen byl císařskému plukovníku Markovi svob. pánu de Corpus na srážku peněz, vynaložených od něho při najímání vojska. Po smrti Valdšteina (1634) ponechán byl statek Markovi za jeho věrné služby, jež vojensky konal císaři. Od dědiců Corpusových koupil statek plukovník Nikolao Feduari a od tohoto zase známý císařský generál Zikmund Myslík z Hyršova¹⁶⁾.

Marně ucházel se o vrácení statku Kaplířův otčím Kašpar Helcl ze Sternšteina, jenž v l. 1624—1629 na vyzdvižení téhož statku, za obléhání Tábora vojskem císařským (1621) vydrancovaného a vypáleného, na 2458 kop gr. míš. vynaložil a jehož choť Saloména, vdova po Adamu Kaplířovi a matka Albrechtova měla na něm pojištěno 1500 kop věna. Nedosáhl ani zaplacení pohledávky náhradou v částce 3458 kop a teprve dcera jeho Barbora Lieglerová, měšťanka v Třeboni, smlouvou ze dne 9. dubna 1654 obržela od Myslíka za jmenovanou pohledávku 1100 kop míš. Výmluvný to obrázek konfiskační praxe pobělohorské!¹⁷⁾

Při revisitaci po válce třicetileté (1654) byl shledán na statku Myslíkově 1 osedlý na živnosti zkažený, 1 zahrádnictví osedlé a 3 pustá, totiž :

Václav Valeška (zkaž.) polí 24 str., oseto ozimem 1 str., jaří —

Dorota Adámková (zahr.) „ 6 „ „ „ 1 „ „ 1 str.,

Markovské	} pusté	„	6	} role všechny ladem leží.
Zahrádkovské		„	6	
Bártovské		zahr.	„	

Pan Zikmund Myslík měl aféru soubojovou, v níž našel ochrany u Karmelitánů malostranských. Vděčnost vedla jej k tomu, že založil v Pacově klášter Karmelitánův a nadal jej svými statky Pacovem (koupeným r. 1643) a Jeničkovou Lhotou, vymíniv manželce své Johance Eusebii ze Žďáru užívání do její smrti. Zemřel 3. listopadu 1666 a pohřben byl v kostele pacovském¹⁸⁾.

Odtud náležely statky náboženskému fondu a r. 1803 císař František postoupil jich k užívání biskupu českobudějovickému Janu Prokopu hrab. Schaafgotschovi s podmínkou, že bude z nich ročně odváděti náboženskému fondu jako úrok 6000 zl. R. 1815, 30. srpna postoupeno užívání statku doživotně biskupu Arnoštu Konstantinu Růžičkovi, jemuž t. r. 5. října sníženy

¹⁵⁾ R. 1849 byli tu tito chotovští poddaní : č. 4 Josef Polánecký, č. 5 Jakub Dvořák, č. 9 Mat. Pilař a č. 25 Jan Slunečko.

¹⁶⁾ Datum trhu neznámo, vklad stal se teprve r. 1648. Desky zem. 149, N 3.

¹⁷⁾ T. Bílek, Děj. konfiskací, 232.

¹⁸⁾ O Myslíkovi podrobně pojednal Fr. Tischer, Oberst Freiherr Sigmund Mislík von Hirschov (1875) a Fr. Tischer ml., Generál Zikmund Myslík (1916). O souboji jeho s vojenským dobrodruhem baronem Frant. Bassompierrem pro urážku české národnosti, v němž tento padl (1646), podal zprávu B. Čermák v „Pokroku“ r. 1886.

byly úroky na polovic. Protože pronajímáním výnos statku značně poklesl, vráceny byly se svolením císařským (1829, 26. května) dnem 1. listopadu 1829 náboženskému fondu. Cis. král. státní správa prodala r. 1835, 7. září panství pacovské s Jeníčkovou Lhotou baronu Maxmilianu Bedřichovi z Vorst-Gudenau a jeho chotí Ottilii roz. baronce z Mirbachu, a to panství pacovské za 222.200 zl., statek Jeníčkovu Lhotu za 50.200 zl. konv. m. R. 1841, 1. srpna přikoupil tento statek Jan šlechtic z Nádherných za 52.000 zl. konv. m. k panství chotovinskému¹⁹⁾. Tehda (1842) měl statek dominakální půdy:

orných polí	248	jiter	907	čtv. sáhů,
rybníků	—	"	1524	" "
luk	47	"	1103	" "
zahrad	6	"	1269	" "
pastvin	78	"	124	" "
lesů	16	"	107	" "

Od 17. stol. byli v Jeníčkově Lhotě také svobodníci. Byl tu usazen svobodnický rod Sedloňův. R. 1635 žádá Adam Sedloň prokurátora ve příčině propuštění k stavu manželskému Doroty Ženiškovy ze vsi Bedřichova²⁰⁾. R. 1657 zapsán jest křest dítěte Jakuba Sedloně, svobodníka a jeho manželky Anny, současně jmenuje se Jakub mladší Sedloň, svobodník. V 18. stol. hospodařil na svobodnictví tom Jiří Sedloň, jenž zemřel r. 1771 u věku 84 let. Tehda asi rozdělilo se na tři části, totiž původní hospodářství Jana Sedloně čp. 8 (nyní Kastnerů), od něhož oddělilo se hospodářství Tomáše Sedloně čp. 7, (na něm r. 1781 Jan Sedloň s manželkou Barborou, nyní „u Doubků“, dříve „u Hořejšů“) a chalupa Jakuba Sedloně čp. 10 (nyní „u Hašků“, majetek rodu Dvořákův²¹⁾). Poslední Sedloň na kmenovém statku měl smutný osud. Zastřelil omylem sousedova syna, považuje ho ve tmě za zloděje a v nastalých soudech ztratil celý majetek, takže chodil po vsi „středou“.

Ze šlechtických rodin zakoupil se v Jeníčkově Lhotě r. 1687 Jan Vilém Sádlo z Vražného, cis. podplukovník. Zemřel 6. ledna 1701 a pohřben jest v Chotovinách. Vedle něho jmenuje se v matrikách r. 1698 Jan Ferdinand Sádlo z Vražného na Jeníčkově Lhotě s chotí Františkou a r. 1705 Zikmund Antonín Kapoun ze Svojkova na Jeníčkově Lhotě.

R. 1745 byli v Jeníčkově Lhotě tito osedlí (v pořadí pop. čísl.): 1. Residence²²⁾. 2. Jakub Zavadil, krejčí. 3. František Berka, chalupník. (Rod Berkův dosud zde usedlý). 4. Václav Polánecký, rolník. (Rod dosud usedlý). 5. Martin Šohaj, chalupník. 6. Jakub Zeman, rolník. 7. Matěj Sedloň, svobodník. 8. Jan Sedloň, svobodník. 9. Jakub Voleman, rolník. 10. Jiří Sedloň, kovář. 11. Jan Svoboda, tkadlec. František Mrzena, mlynář. 12. Jan Vilím. 13. Jakub Volf, kovář. (Nyní „u Kovářů“). 14. Vavřinec Kalivoda, pastýř. (Pastouška r. 1928 zbořena). 15. Měšický dvůr. 16. František Kubec čili Novák. 17. Pavel

¹⁹⁾ Náležela k němu pop. čísla: 2, 3, 6, 13, 17, 19, 20, 21, 23 a 24. Zajímavost jest, že pro špatný výnos měl býti dán statek r. 1841 do loterie jako hlavní výhra. Tehda jako příslušenství uvádělo se 592 měr polí, 114 měr luk, 100 měr pastvin, 48 kusů hovězího dobytka a 534 ovec.

²⁰⁾ Archiv jindř.-hrad.

²¹⁾ Jmenované tři svobodníky uvádí k r. 1789 Tvrdo, Pragm. Geschichte d. boehm. Freysassen 1804, str. 239. Později ještě přibýlo svobodství čp. 11a 31 („u Lhotků“), takže r. 1837 měli svobodníci ve vsi 5 domů, počítaných ke druhé čtvrti svobodníků kraje tábořského, obdělávající celkem 91 jiter 1017 sáhů půdy.

²²⁾ Dnešní dvůr. Roku 1715 uvádí se při něm celkem 39 kusů polí, a to 156 str. 1 věrt. špatných, 7 str. 2 věrt. ladem, 4 str. porostlin, 17 kusů luk na 25 vozů sena a 9 vozů otavy, 1 věrt. chmelnice a 3 str. sadu. Roku 1926 koupili dvůr o výměře 53 ha 6 a 63 m² manželé Antonín a Libuše Bubníkoví za 185.732 Kč.

Zachariáš, chalupník. 18. Václav Švejda, chalupník. 19. František Volf, chalupník. 20. František Troják, chalupník. 21. Václav Tichý, chalupník. 22. Vojtěch Švejda, chalupník. (Nyní „u Švejdů“, maj. Míka.) 23. Tomáš Herout, rolník. 24. František Míka, chalupník. (Rod dosud usedlý, nyní „u Trojáků“). 25. Kateřina Slunečková. 26. Jiří Sobek, krejčí. 27. Vojtěch Míka. Martin Linhart. 28. Jakub Doležal, krejčí.

V pozdější době přibyla čís. pop. 29—47, z nichž však dvě (čp. 34²³⁾ „na Chmelnici“ a čp. 40) zašla. Roku 1883 vystavěna byla na místě obecního špýcharu školní budova (čp. 42). Stojí v místech, kde se za moru r. 1680 pohřbívalo²³⁾. Po 10 letech již nedostačovala, takže se vyučovalo v l. 1893—1902 v najaté místnosti v čp. 25, až konečně r. 1902 provedena byla přístavba²⁴⁾.

²³⁾ V klášterní kronice tábořské zaznamenáno jest úmrtí a pohřbení člena řádu P. Rudolfa à St. Anna (ve farní kronice chotovské slove à St. Maria) r. 1678. Týž v době od 3. srpna do 10. září t. r. přes 50 osob morem zemřelých pohřbil, až konečně sám při zaopatřování svátostmi u Jana Smutného v Sedlečku se nakazil a 15. září t. r. ve dvoře Údičově zemřel. Přítomní jeho skonu na slámě ve dvorské stodole přísahou stvrditi chtěli, že „z úst zemřelého plamen jak facula vyskočil“ a jiní, zejména osadníci záhořští, tvrdili, že dva dny před jeho skonem „chotovské zvony samy od sebe v noci se rozezvučely a od prvního kuropění celou hodinu stále zvonily“. Mrtvého vynesli osadníci z Jeničkovy Lhoty a za zbožného zpěvu pochovali „na tom zvláštním místě požehnaném, kde odpočívali morem zemřelí“, ač pro něho na hřbitově chotovském hrob byl již vykopán. Zápis dodává: „Jelikož ale osadníci z Jeničkovy Lhoty nikterak nechtěli mrtvolu vydati, tak jim bylo povoleno.“

²⁴⁾ Pro úplnost připojuji ještě, že dle pamětní knihy chýnovské (str. 13) vydán byl atestát Ferdinandu Mařanovi, synu šenkýře, člověku svobodnému a Matouši Zetovi, kováři, oběma z Jeničkovy Lhoty, podezřelým z krádeže obilí na špýcharech v Chýnově a ve Hrobech a proto u vězení držaným, poněvadž jim ani konfrontací s Martinem Novotným, poddaným tábořským a Janem Plachým, poddaným záhořským, ničeho nebylo dokázáno a sami se nedoznali, „aby jim to žádný budoucně nevyčítal“. — Vděčně připomínám, že na mnohých místech mohl jsem použítí rukopisného materiálu svého bratra p. Rudolfa Cíkharta k dějinám jednotlivých osad farnosti chotovské.